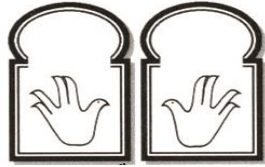

שכלום

בעזרת השם

שערי

עלון שבועי לעילוי נשמת שכלום טוויל הכהן בן בתיה ז"ל

עלון 1274

כ"ט אדר תשפ"ה

פרשת פקודי

על הפרשה

נקודה פנימית

"יהי בודש הראשון בשנה השנית באוהד לוודש הוקם המשיכן". [שמות מ, יז]

למה לחכות?

היה מעשה... בישוב מסוים לא היה בית כנסת. הציבור היה זקוק למקום תפילה. אספו כסף לעילוי נשמתו של פלוני, והחליטו לקרוא לבית הכנסת על שמו. מצוין. אלא שמהירו מאוד בבניה ונשארו למעלה משלושה חודשים עד האזכרה של המנוח. האם הגיוני לא להתפלל בבית הכנסת כל הזמן הזה עד שיגיע יום האזכרה? ברור שיתפללו. זה רעיון יפה לחכות, אך בינתיים אין בית כנסת. זה חשוב יותר. כעת נותר לנו איך המעשה הזה מתקשר לפרשה ולפסוק שלנו.

מתי הוקם המשכן?

כאן מוזכר שהמשכן הוקם בא' ניסן. לעומת זאת מצאנו בחז"ל שבעצם המשכן היה מוכן הרבה לפני כן, כבר בכ"ה בכסלו (למעלה משלושה חודשים). והמדרש שואל "מפני מה לא הוקם אחר שנגמר? אלא שרצה הקדוש ברוך הוא לערב שמחת המשכן בשמחת יצחק, שיצחק אבינו נולד באחד בניסן" [מדרש הגדול במדבר ז, א].

טוב, הבנת. חיכו לזמן מתאים, כי יסוד המשכן זה הקרבנות, ואין לנו קרבן יותר מעולה מאשר יצחק אבינו שהיה עולה תמימה. הגיוני לגמרי.

סליחה, אפשר לשאול?

לחכות ליצחק זה חשוב. זה רעיון יפה, הוא עמוד העבודה. הכל נכון, אך יש עוד ערך... ערך של זריזות. לא לחכות. גם זה ערך חשוב.

ואם לא די בכך, אז גם בבניית בית המקדש הראשון מצאנו דבר דומה. המקדש מוכן לגמרי בחודש חשוון, וחונכים אותו בחודש תשרי הבא. שנה לאחר מכן. מדוע שלמה מחכה שנה? המדרש [דלעיל] מסביר "אלהים חשב לערב שמחת בית המקדש בחודש שנוולד בו אברהם...".

מה הרעיון?

נראה לומר בס"ד, ההמתנה היתה הכרחית. בית המקדש לא באמת היה מוכן לגמרי. היה חסר דבר קריטי. הגע בעצמך, אם היו בונים הכל חוץ ממזבח, האם היה אפשר להתחיל? - ברור שלא. למה? כי לא הושלם. חסר משהו מהותי.

כעת למדנו שיש דבר מיוחד ומהותי שחסר. ההמתנה יוצרת ציפיה ("ציפית לישועה?!", זו אחת מהשאלות לעתיד לבוא, והיא עצמה חלק מהגאולה). כשרואים משכן מוכן ולא מקימים אותו, שואלים למה? ואז מתגעגעים וזה בדיוק מה שרצה ה', לפתח בלב ישראל את הרצון, את הכמיהה. יש חברות ספרים שעוצרות הדפסה, רק כדי ליצור לחץ בשוק עליו, ואז מדפיסים וכולם מזנקים.

צריך לפתח כמיהה לקדושה ולהשראת שכינה. כך דרשה הגמרא (סוכה מא, א) [ציין היא דרש אין לה (ירמיהו ל, יז), דורש אין לה - מכלל דבעיא דרישה". וכך יהיה לעתיד לבוא [מדרש שמואל ג, ד] "בשלושה דברים הן עתידין למוסר, במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, ובבנין בית המקדש... אמר רבי שמעון בן מנסיא אין ישראל רואין סימן ברכה (גאולה) לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתן... (הושע ג, ה) "אחר יִשְׁבּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם - זו מלכות שמים, וְאֶת דָּוִד מֶלֶכָם זו מלכות בית דוד, וּפְחָדוּ אֶל ה' וְאָל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים - זה בנין בית המקדש".

יהי רצון שזוכה לצפות לגאולה, ונזכה לגאולה במהרה בימינו אמן.

הגברת סיכויים

אנשים רוצים להשיג דברים שונים...

שהבוס יסכים להעלאה במשכורת. שהחבר יסכים לתת עזרה כלכלית. שההורים יסכימו לדבר מסוים. שהאשה או הבעל יסכימו לתת מעצמם לשני.

אין סוד פלאי, שבהכרח יביא לתוצאות חיוביות. לפנינו כמה טיפים שכדאי לזכור, ואולי יעזרו.

- א. רק ה' הוא הקובע, וברצונו הכל יקרה.
- ב. לפני שתבקש, הקדם תפילה לה' שתצליח.
- ג. גם אם לא קיבלת - זה רצון ה'. למד לקבל.
- ד. לפנות במאור פנים. הראה חיוך ושמחה.
- ה. בוא בגישה שאתה מעריך אותו (גם את מעשיו).
- ו. שבת מקרים קודמים שעזר לך (אם עזר).
- ז. לא לשדר "אתה חייב לי" (זכור שעושים לך חסד).
- ח. שנימת הדיבור תהיה בקשה ולא דרישה.
- ט. שהלשון לא תהיה תקיפה אלא לשון רכה.
- י. לא לבקש בזמן לחוץ (כניסת שבת, דקה לפני יציאה).
- יא. שאל אם זה זמן מתאים לבקש בקשה.
- יב. לא להלחץ בזמן, (לומר "תביא כאן ועכשיו!").
- יג. לא להרבות בבקשות (לא להיות נודניק).
- יד. לא לשגע עם פרטים רבים ומתישים.
- טו. לא להאריך בבקשה יותר מדי. קצר וקולע.
- טז. לא להגזים בבקשה (תוכל להביא לי 100,000 ₪).
- יז. להזכיר זכות אבות (כשהוא מעריך אותם).
- יח. להודות ולשבח תמיד (גם כשלא קיבלת מה שרצית).
- יט. סדר את הדברים בראש מראש (בבקשה מיוחדת).

ולסיום, יש לדון אם סיימנו...

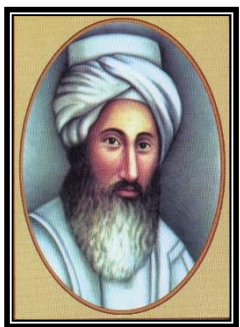
אני מעריך אתכם מאוד, ויש לי בקשה אליכם, כמובן רק אם נוח לכם, ואם זה לא מכביד, בזמנכם החופשי, אם יש לכם טיפים נוספים בחסדי ה', אשמח אם תעדכנו אותי. זה יעזור לי מאוד, ויעשה אייתי חסד גדול. תבורכו מפי עליון.

חידה: בכמה טיפים נעזרתי בבקשה שלי מכס?

נקודה למחשבה: כמו שאתה מכיר את עצמך, כיצד אתה מבקש כיום, והאם אתה חושב שיש מקום לשיפור? (רק אם תרצה, ובנחת כמובן, בזמנך הפנוי...).

תורת החיד"א

פרידות טובות - הקב"ה קרא לרות המואביה ולנעמה העמונית "פרידות טובות"... ולשון פרידות נוחא לפי מ"ש בזוהר חדש דרות היא תור כשרה, כתורים ובני יונה ע"ש ולפי מה שכתבנו אתי שפיר שמשה רבינו עליו השלום ידע שהמואביות אסורות ולזה אמר לו דע שהם כשרות והם פרידות טובות כתורים ובני יונה הכשרים [דבש לפי פ, יג]

משה רבנו ערך רשימה של כל ההכנסות וכל ההוצאות (מה ישראל תרמו ומה עשו בתרומה). גם אנו צריכים להיות ישרים ולחשב כספנו.

ילקוט יוסף

סימן שכט - על מי מחללין את השבת

סימן שכט ס"ו - דין מלחמה בשבת

ז. אין מתחילים להילחם בשבת אף במלחמת מצוה, וגם לא ג' ימים קודם השבת. אלא אם יש חשש סכנה, שהאויב יתעצם וכדו'.

ואם פרצה המלחמה קודם השבת, ממשיכים להילחם אף בשבת בין במלחמת הרשות בין במלחמת מצוה, למרות כל חילולי השבת הכרוכים בזה.

יח. יש ליזהר שלא לחלל שבת בעת המלחמה שלא לצורך הלחימה, וכגון לעשן סיגריה, וכיוצא. וכן רופא מנתח הרוצה לעשן בשבת וטוען שהעישון יעזור לו בטיפול בחולים, יש לו להמנע מכך לגודל קדושת השבת.

יט. מי שגייסוהו למלחמה בעיצומו של יום השבת, ואינו חוזר לעיר ביום ראשון, יש לייעץ לו ללבוש את התפילין בשבת, ויכוין להדיא שאינו מתכוין לשם מצות תפילין, ואז יוכל להוציא התפילין מרשות לרשות, כדי שיוכל להניחן למחרת ביום ראשון.

כ. הדבר ברור שאין לחייל לטלטל נשק שלא בשעת מלחמה, ואפילו בחצר המעורבת.

כא. גויים שצרו על עיירות ישראל, אם באו על עסקי ממון אין מחללין עליהם את השבת, שלא הותר לחלל שבת בשביל הפסד ממון. אבל אם באו על עסקי נפשות, ואפילו אם יש ספק אם באו על עסקי נפשות או לא, יוצאים עליהם בכלי מלחמה ומחללין עליהם את השבת.

ובעיר הסמוכה לספר, דהיינו עיר המבדלת בין גבול שישראל דרים בה, לגבול שהעכו"ם דרים שם, אפילו לא באו אלא על עסקי תבן וקש, מחללין עליהם את השבת. שיש לחשוש שאם ילכדוה תהא הארץ נוחה לפניהם לכובשה.

כב. יש מי שאומר שבזמן הזה אפילו אם הגויים באו על רבים לעסקי ממון, מחללין את השבת, שאם לא יניחו להם לשלול ולבוז הממון, יהרגום, והוי עסקי נפשות. אבל אם באו על יחיד לקחת את ממונו, ואין כל חשש שיהרגוהו, יתן להם ממונו ולא יחלל את השבת.

ולפי המצב כיום בארץ ישראל, אם נכנסו ערבים לבית ישראל כדי לגזול את ממונו, יש חשש שגם יפגעו בו נפש, ולכן יש לחלל את השבת להצילו, ולהזעיק משטרה וכדומה.

כג. עיר הסמוכה לגבול שיצא קול שהעכו"ם רוצים לפשוט עליה [אפילו לעסקי ממון], אפילו עדיין לא באו מותר להצטייד בכלי המלחמה ולפרסם הדבר בעיר כדי שלא יבואו, שאין מדקדקין בפקוח נפש.

וכן עיר שאינה סמוכה לגבול, ויצא קול שהעכו"ם רוצים לפשוט עליה לעסקי נפשות, דאף שעדיין לא באו מותר להצטייד בכלי מלחמה ולחלל שבת בפרסום הדבר, כדי למנוע את בואם של העכו"ם לעיר.

כד. חיילים שנקראו לצאת למלחמה בעצם יום השבת, אם הוא במקום שיש עירוב אף הנוהגים להחמיר שלא לסמוך על העירוב כדי לטלטל בשבת, מכל מקום מותר להם לקחת את בגדיהם הצריכים להם. אבל במקום שהוא רשות הרבים גמורה, אין להתיר להם להוציא את חפציהם לטלטלם ברשות הרבים. אלא אם כן הם בלאו הכי מטלטלים את הנשק, שאז מותר להם ליתן גם את חפציהם הנצרכים ביותר לתוך הרכב.

כה. מותר לחיילים לצאת בשבת לרשות הרבים בעת מילוי תפקידם עם שרשרת דיסקית זיהוי על צוארם.

כו. כשהוכרחו לצאת להלחם בשבת, אף שחיללו את השבת, אין צריכים לעשות שום תשובה וכפרה על מה שחיללו את השבת.

